

На сухата коледа привечеръ пратеницитѣ за трети пжтъ се върнаха замислени. Добри Калъпчето пакъ отказалъ да води коледарската чета. Срамъ го било да ходи вече съ малки. Не искалъ да се гуши задъ тѣхъ и скришно да посѣга за орѣхи.

Другаритѣ му се надѣваха да го склонятъ, та останаха безъ водачъ. И ето че тая вечеръ трѣбва да коледуватъ. Какво да правятъ?

— Нѣма да разтуряме четата. Ще си изберемъ новъ водачъ, момчета!

Никой не дигна глава. Така лесно ли се избира новъ водачъ? Колко работи трѣбва да знае той? Най-после Охлювчето смѣнка:

— Азъ викамъ бате Данчо да е, какво? Той бива.

— Кой Данчо? Данчо Пипето ли, бе? Ама водачъ, хаа! Лани за

малко повелъ тѣхната чета и сварилъ всичкитѣ да набути изъ едни калищащи, та едва не се издавили. Не ни трѣбва такъвъ слѣпчо!

— И друго има. И друго. Като минавали край желѣзарницата, взелъ та ги накаралъ да викнатъ съ всичка сила. Изскочилъ желѣзарьтъ съ намазрни ржце и се изтрилъ по образитѣ имъ. Бѣха станали дяволи.

— Не го щемъ, не го щемъ! Другъ, другъ! — закрещѣха мнозина.

— Кой другъ? Кажете, де? — попита Ваньо и всички замълчаха.

Лесно ли се казва? Ако излѣзе лошъ, всѣки ще рече — „Ти стана причина сега торбичкитѣ да ни сж празни“. А безъ водачъ не може...

— Такова, азъ ще река Тодоръ Миздъръ. Голѣмъ, силенъ, хее!

— Хуу, де го пѣкъ измисли? Едъръ. Че той отъ само куче бѣга!